

UCHWAŁA Nr 48 RADY MINISTRÓW

z dnia 4 lutego 1957 r.

w sprawie zasad finansowania inwestycji limitowych.

Rada Ministrów uchwala następujące zasady finansowania inwestycji limitowych:

§ 1. 1. Inwestycje limitowe są finansowane i kontrolowane przez banki według kompetencji ustalonej przez Ministra Finansów.

2. Banki finansują inwestycje zgodnie z narodowym planem gospodarczym i budżetem Państwa oraz sprawują kontrolę nad celowym i oszczędnym wydatkowaniem środków na inwestycje, jak również nad przestrzeganiem dyscypliny finansowej w działalności inwestycyjnej.

3. Dla wykonania swoich zadań banki są uprawnione do żądania okazywania im sporządzanych przez inwestorów w ramach obowiązujących przepisów dokumentów planistycz-

nych, sprawozdawczych, umów i podstaw rozliczeń oraz dokonywania kontroli w jednostkach prowadzących działalność inwestycyjną.

4. Zakres bankowej kontroli ustalają instrukcje bankowe zatwierdzone przez Ministra Finansów.

§ 2. 1. Inwestycje limitowe są finansowane:

1) ze środków budżetowych,

2) ze środków własnych określonych odrębnymi przepisami.

2. Pokrycie finansowe inwestycji limitowych określają plany sfinansowania inwestycji.

§ 3. 1. Roczny limit inwestycyjny może być przekroczony:

1) o kwotę dodatkowo przeznaczonych na sfinansowanie inwestycji środków własnych, które zgodnie z obowiązującymi przepisami mogą być przeznaczone na inwestycje limitowe i pozalimitowe, z wyjątkiem wygosparowanych ponad plan środków funduszu amortyzacyjnego,

2) o równowartość ponadplanowego zmniejszenia środków obrotowych budowy w drodze ich dodatkowego użycia lub upłynnienia,

3) o przyznany na przyspieszenie realizacji inwestycji kredyt krótkoterminowy.

2. Przekroczenie rocznego limitu inwestycyjnego, o którym mowa w ust. 1, nie może powodować przekroczenia limitu kosztorysowego poszczególnych inwestycji.

3. W przypadku niewygosparowania środków własnych przewidzianych w planie sfinansowania inwestycji lub kształtowania się środków obrotowych budowy ponad granice określone w tym planie inwestor jest obowiązany ograniczyć rozmiar nakładów przewidzianych w planie inwestycyjnym o wielkość nie wygosparowanych środków własnych lub o powstałą nadwyżkę środków obrotowych budowy.

§ 4. 1. Inwestor bezpośrednio akumuluje środki na finansowanie inwestycji w banku finansującym inwestycje.

2. Banki dokonują wypłat na inwestycje do wysokości zakumulowanych środków własnych, otwartego kredytu budżetowego oraz przyznanych kredytów krótkoterminowych.

3. Banki finansują inwestycje na podstawie złożonych im następujących dokumentów:

- 1) zbiorczych zestawień kosztów budowy,
- 2) spisów tytułów inwestycyjnych oraz w odniesieniu do budownictwa inwestycyjnego — tytułów inwestycyjnych,
- 3) planów sfinansowania inwestycji.

§ 5. Poza inwestycjami objętymi planem inwestycyjnym oraz nakładami realizowanymi w trybie inwestycji pozalimitowych jednostkom państwowym nie wolno dokonywać innych nakładów inwestycyjnych. Nakłady wykonane wbrew powyższemu stanowią nakłady pozaplanowe i powodują następujące skutki:

- 1) w jednostkach działających według zasad rozrachunku gospodarczego nakłady dotyczące inwestycji pozaplanowych podlegają pokryciu ze środków obrotowych tych jednostek; równowartość nie zalegalizowanych do końca roku nakładów na inwestycje pozaplanowe jednostki te odnoszą na straty pozaoperacyjne;
- 2) w jednostkach budżetowych nie posiadających w danym roku środków inwestycyjnych nakłady dotyczące inwestycji pozaplanowych podlegają pokryciu z ich rachunków bieżących;
- 3) w jednostkach nadzoru inwestycyjnego oraz w jednostkach budżetowych posiadających środki inwestycyjne nakłady dotyczące inwestycji pozaplanowych podlegają pokryciu z ich środków inwestycyjnych, z tym że jednostki te obowiązane są ograniczyć planowany na dany rok zakres rzeczowy inwestycji o równowartość nakładów pozaplanowych.

§ 6. 1. W jednostkach działających według zasad rozrachunku gospodarczego roboty i usługi wykonywane systemem gospodarczym własnymi siłami, jeżeli dla ich wykonywania nie został powołany samodzielny oddział wykonawstwa inwestycyjnego, finansowane są wstępnie ze środków obrotowych do późniejszego pokrycia ich wartości kosztorysowej ze środków inwestycyjnych. Również roboty, usługi i dostawy wykonywane na rzecz inwestorów przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej mogą być finansowane wstępnie ze środków obrotowych. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) w porozumieniu z Ministrem Finansów mogą ustalać inne zasady finansowania robót i usług wykonywanych systemem gospodarczym.

2. Jednostki nadzoru inwestycyjnego i jednostki budżetowe pokrywają wydatki, związane z wykonaniem inwestycji systemem gospodarczym, ze środków inwestycyjnych.

3. Zasady i tryb rozliczeń z tytułu wydatków, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz zasady i tryb kontroli funduszu płaconego ze środków inwestycyjnych ustalił Minister Finansów.

§ 7. 1. Upoważnia się banki finansujące inwestycje do udzielania na wniosek zainteresowanych jednostek następujących kredytów krótkoterminowych:

- 1) na gospodarczo uzasadnione przyspieszenie realizacji inwestycji,
- 2) na przyspieszenie rozliczeń,
- 3) na pokrycie przejściowego braku środków, nie zawnione go przez inwestora.

2. Kredytów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, banki udzielają w ramach limitów ustalonych dla planu centralnego w porozumieniu z Ministerstwem Finansów, a dla planów terenowych — w porozumieniu z prezydiami właściwych rad narodowych.

3. Nie spłacone do końca roku kredyty podlegają zaliczeniu na wydatki budżetowe danego roku.

4. Zasady, warunki oraz tryb udzielania i spłaty kredytów ustalają instrukcje bankowe zatwierdzone przez Ministra Finansów.

§ 8. 1. W przypadkach stwierdzenia niegospodarności inwestorów lub naruszenia przez nich obowiązujących przepisów banki stosują środki oddziaływania i sankcje w postaci

- 1) żądania od jednostki nadrzędnej przedsięwzięcia odpowiednich środków zaradczych i usunięcia w określonym przez bank terminie stwierdzonych nieprawidłowości;
- 2) wprowadzenia w stosunku do inwestorów instytucji akredytywy na rzecz odnośnych dostawców w przypadkach ponadplanowego gromadzenia maszyn i urządzeń wymagających montażu,
- 3) obostrzenia warunków udzielania kredytów krótkoterminowych dla inwestorów,
- 4) cofnięcia inwestorowi nie wykorzystanych kredytów bankowych,
- 5) całkowitego bądź częściowego niepodjęcia lub wstrzymania finansowania robót budowlano-montażowych (z wyjątkiem robót zabezpieczających) w przypadku nieskuteczności zastosowania środków i sankcji wymienionych w punkcie 1 — 4 lub stwierdzenia rażących nieprawidłowości; wstrzymanie finansowania trwa do czasu zlikwidowania przez inwestora zaistniałych nieprawidłowości; faktury za roboty wykonane po dacie wstrzymania finansowania bank zwraca podawcy bez pokrycia.

2. Przed zastosowaniem sankcji wymienionych w ust. 1 pkt 2 i 5 banki powinny wyznaczać określony termin, nie krótszy niż 30 dni, do usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości, z jednoczesnym zawiadomieniem o tym jednostki nadrzędnej, a w zakresie pkt 5 — również i wykonawcy.

§ 9. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 320 Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 1955 r. w sprawie dyscypliny inwestycyjnej (Monitor Polski Nr 41, poz. 401),
- 2) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 31 stycznia 1954 r. w sprawie zasad finansowania przez banki specjalne inwestycji scentralizowanych (Monitor Polski z 1954 r. Nr A-18, poz. 324, z 1955 r. Nr 58, poz. 712 i z 1956 r. Nr 27, poz. 372).

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1957 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jarešzewicz